

La frase del dia

“Espero poder deixar de portar el llaç groc aviat”

Pep Guardiola, ENTRENADOR DEL MANCHESTER CITY

Tribuna

Andreu Mas. amas@elpuntavui.cat @Andreumasd

El fil de la ignomínia

A hir era 20 de novembre. Feia 42 anys de la mort de Francisco Franco Bahamonde, *Caudillo por la gracia de Dios*, Déu que li va permetre morir al llit. Per coses de la gràcia divina, va traspasar estant només obligat a retre comptes a l'Altíssim, en terminologia pròpia del nacionalcatolicisme, un dels quatre puntals fonamentals de la Castella arribada als nostres dies sota el nom d'Espanya. Els altres tres són la monarquia, la noblesa (avui encarnada per l'Íbex 35 i una certa aristocràcia venuda al paper cuixé) i la Cort (el govern i l'alt funcionariat).

DELS TRES DICTADORS OCCIDENTALS que van viure entre els anys 30 i 50 del segle XX –Stalin es mereix un espai a banda–, Franco va ser l'únic que sempre ho va tenir tot ben lligat en vida i, com s'ha vist, ho va deixar tot ben lligat abans de morir per tal que aquell règim que va posar fi a la legalitat republicana pervivís. Fins al punt que el seu hereu, el rei Joan Carles I, es va guanyar els galons democràtics en el primer episodi col·pista en segles que no va tenir èxit...

QUARANTA ANYS LLARGS de democràcia han demostrat que la societat espanyola, i sobretot les estructures de poder polític i econòmic, és, amb retocs, la mateixa que va sobreviure a la freda matinada d'aquell 20-N de 1975, quan a les 5:20 del matí van deixar de mantenir-lo en vida artificialment. Coses de la història, moria el mateix dia –però, en el seu cas, del 1936– que el falangista José Antonio Primo de Rivera era afusellat per ordre d'un tribunal republicà. I, posats a cercar coincidències, Franco moria el mateix dia que 42 anys després deixaria el món un petit genocida americà, Charles Manson.

UNA NOVA COINCIDÈNCIA fa que un 20 de novembre de 2011 arribés a la presidència del govern espanyol Mariano

Rajoy Brey, que va guanyar aquell dia les eleccions amb majoria absoluta.

MARIANO RAJOY PASSARÀ a la història com el primer polític espanyol que en democràcia es va inventar el contingut d'un article, el 155, amb l'aquiescència i alguna cosa més de Felip VI, amb l'objectiu de superar els predecessors i anorrear la identitat catalana. El primer polític espanyol que va instar fiscals i jutges de la seva adscripció política a engarjolar la meitat del govern de la Generalitat de Catalunya, autoproclamada república, i propiciar l'exili del president i de l'altra meitat del seu gabinet. És el president que un altre cop ha demonitzat els *rojos*, ara culpabilitzant-los de donar suport logístic i cibernètic al legítim govern català, en una estranya coalició amb una “potència mundial”, l'arruïnada Veneçuela. I és que això de les conspiracions judeomacòniques sempre ha estat molt present en el pensament de la dreta.

“Una nova coincidència fa que un 20 de novembre de l'any 2011 arribés a la presidència del govern espanyol Mariano Rajoy Brey, del Partit Popular

UN FIL HISTÒRIC UNEIX bona part de tot plegat, i és que mentre aquestes coses passaven en territori de l'Estat espanyol, les anomenades democràcies europees miraven cap a una altra banda, no fos cas que hi hagués risc de contagi i retrobessin els valors fundacionals que els van portar a intentar construir un món més just. Europa és un club privat d'estats on no es permet l'entrada de les idees noves, ni de la renovació, ni de res que pugui subvertir el poder econòmic transnacional, a qui no li interessa res que no pugui controlar.

DINS DE LES INSTITUCIONS EUROPEES, el president de la Comissió Europea, Jean-Claude Juncker, que va arribar al càrrec en representació del Partit Popular europeu, és l'encarregat de mantenir que el fil espanyol i europeu que ho té tot lligat no es desfai. No es pot esperar res diferent de qui va estar en el *paritori* del tractat de Maastricht. Exgovernador del Banc Central Europeu, de l'FMI i del Banc Europeu per a la Reconstrucció i el Desenvolupament, sap que li convé al gran poder econòmic europeu, que és qui realment manega la Unió Europea.

JUNCKER VA DIR AQUEST DIUMENGE en una entrevista a l'en altres temps respectat diari *El País* que “el nacionalisme és verí”, per a continuació afirmar: “No accepto que les regions vagin en contra de les nacions.” Com quedem, doncs? Hi ha nacions bones i altres de dolentes? Les bones són les que tenen un estat, òbviament. Totes les regions són iguals? Extremadura i Catalunya representen el mateix per a Europa, per només fer servir un exemple? Caldrà veure quina serà la resistència del fil de tots plegats a partir de principis de l'any vinent, quan Espanya comenci el camí del *default*. Potser ara ens toca fer un *wait and see*, perquè al final encara ens vindran a buscar...

De set en set

Imma Merino

Amor a Thèkhov

Si no recordo malament, fa uns 25 anys Cristina Cervià va interpretar Duniaixa, la criada espavilada de *L'hort dels cirerers*, en un muntatge del Talleret de Salt dirigit per Konrad Zschriedrich. No sé si ha representat cap més obra de Thèkhov, però em consta la seva estima profunda pel teatre d'aquest dramaturg humanista en el qual continuem emmirallant-nos. Per això, quan les joves actrius gironines de la nova companyia La Sueca (Clara Garcés, Mireia Vallés i Lavinia Vila) van proposar-li que les dirigís en un espectacle, Cervià va pensar en Txèkhov, en els seus personatges femenins, i així van construir una dramaturgia amb fragments de les quatre grans obres (*La gavina*, *L'oncle Vania*, *Les tres germanes* i *L'hort dels cirerers*) a la manera d'un trencaclosques o d'un mosaic, que es reflecteix en la superfície d'un escenari amb els colors de les cúpules de la catedral de Sant Basili, a Moscou, on somien anar les tres germanes txekhovianes. El resultat és *Els dies que vindran*, que va estrenar-se la setmana passada a l'espai superior de la sala La Planeta dins de la programació de Temporada Alta.

Hi ha una idea argumental estesa com un fil que vol lligar els fragments amb els quals està construïda la peça: unes actrius contemporànies es proposen abordar Txèkhov i, a través d'escenes, es plantegen com representar-lo actualment. En un joc de miralls, aquestes actrius són, de fet, les mateixes intèrprets. He pensat que Garcés, Vallés i Vila deuen tenir una edat semblant a la de Cristina Cervià quan va representar *L'hort dels cirerers*. Una edat entre l'entusiasme i la incertesa, la qual, com es diu a *L'oncle Vania*, permet l'esperança. Aquesta és una nova proposta fruit de la col·laboració entre dones pertanyents a diferents generacions del món teatral gironí, que està vivíssim. I, en tot cas, una proposta que neix de l'amor a Thèkhov, al teatre, a la vida.

Sísif

Jordi Soler

